

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἰσχὺν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περιοδὸς Β'.—Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Νοεμβρίου 1896

Ἔτος 18ον.—Ἀριθ. 48

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 369)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΜΑΚΡΟΤΑΤΗ

Τὸ κυβερνεῖον τοῦ Πέρμου εὗρίσκειται ἐπὶ τῆς ράχεως τῶν Οὐραλίων, καὶ ἰππεύει τρόπον τινὰ αὐτήν. μετὸν ἓνα πόδα ἐπὶ τῆς Ἀσίας καὶ μετὸν ἄλλον ἐπὶ τῆς Εὐρώπης. Ὅριζεται πρὸς βορρᾶν ὑπὸ τοῦ Κυβερνεῖου τῆς Βολογδίας, πρὸς ἀνατολὰς ὑπὸ τοῦ Τοβόλσκου, πρὸς δυσμὰς ὑπὸ τῆς Βιάτκας καὶ πρὸς νότον ὑπὸ τοῦ Ὁρεμβούργου. Οὕτως χάρις εἰς τὴν τοποθεσίαν του, ὁ πληθυσμὸς εἶνε περιεργότατον κρᾶμα ἀνατολικῶν καὶ εὐρωπαϊκῶν τύπων.

Τὸ Πέρμον, ἡ ὁμώνυμος πρωτεύουσα, εἶνε πόλις κατοικουμένη ὑπὸ ἐξακισχιλίων ψυχῶν. Κεῖται ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Κάμα καὶ κάμνει σημαντικὴν ἐξαγωγὴν μετάλλων. Πρὸ τοῦ δεκάτου ὀγδούου αἰῶνος ἦτο ἀπλὴ κωμόπολις· ἀλλὰ πλουτισθεῖσα διὰ τῆς ἀνακαλύψεως μεταλλείων χαλκοῦ τῷ 1723, ἡ κωμόπολις ἀνεκηρύχθη πόλις τῷ 1781.

Δικαιολογεῖ τοῦλάχιστον τὸν τίτλον τοῦτον; Μὰ τὴν ἀλήθειαν, μόλις καὶ μετὰ βίας! Στερεῖται κτιρίων μεγαλοπρεπῶν· αἱ ὁδοὶ τῆς εἶνε στεναὶ καὶ ρυπαραί, αἱ οἰκίαι τας μικραὶ καὶ ὄχι πολὺ ἄνετοι, τὰ ξενοδοχεῖα τῆς, — ὧ αὐτὰ, κανεὶς ξένος δὲν ἐφαντάσθῃ νὰ τα ἐπαίνεσθαι ποτέ...

Ἀλλὰ τὸ ζήτημα τοῦ καταλύματος δὲν ἐνδιέφερε τὴν οἰκογένειαν Κασκαμπέλ. Μήπως ἡ «Εὐδρόμου Οἰκία» δὲν ἦτο πάντοτε ἱκανὴ νὰ ἀναπληρώσῃ τὸ καλλίτερον ξενοδοχεῖον; Ὁ Κασκαμπέλ τοῦλάχιστον δὲν θὰ τὴν ἀντήλλαξε οὔτε μὲ αὐτὸ τὸ Μέγα Ξενοδοχεῖον τῶν Παρισίων!

«Γιὰ συλλογισθῆτέ το! ἔλεγε συχνά. Ἡ Εὐδρόμου Οἰκία ἦλθεν ἀπὸ τὸ Σακραμέντον εἰς τὸ Πέρμον!... Οὐτε πολὺ, οὔτε ὀλίγον!... Δεῖξέτέ μου τώρα καὶ σεῖς ἓνα ξενοδοχεῖον τῶν Παρισίων, τοῦ Λονδίνου, τῆς Βιέννης ἢ τῆς Νέας Ὑόρκης, ποῦ νὰ ἔκαμε τὸ ἴδιον!»

Τί γὰρ ἀντήσῃ κανεὶς εἰς τοιοῦτον εἶδους συλλογισμόν;...

Λοιπὸν τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὸ Πέρμον ἐπλουτίσθη διὰ μιᾶς ἀκόμῃ οἰκίας, ἐγκατασταθεῖσης εἰς τὸ μέσον τῆς μεγάλης του πλατείας μετὰ τὴν ἄδειαν τοῦ πολιτικοῦ διοικητοῦ τοῦ Κυβερνεῖου, — ἢ ὅπως θὰ ἐλέγαμεν ἡμεῖς τοῦ Νομάρχου, διότι τοιαῦτα περίπου καθήκοντα ἐκτελεῖ ὁ ἀνώτερος ἄρχων τοῦ ρωσικοῦ Κυβερνεῖου. Ὁ διοικητὴς τοῦ Πέρμου οὐδὲν ὑποπτον εὗρεν εἰς τὰ ἔγγραφα τοῦ θιάσου Κασκαμπέλ.

Εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας», ἐκινήθη ἡ περιέργεια τοῦ πλήθους. Οἱ γάλλοι ἐκεῖνοι σχοινοβάται, οἱ ἐρχόμενοι ἀπὸ τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀμερικῆς μετὰ ἄμαξαν συρομένην ἀπὸ ρέννους, δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ κινήσουν τὴν γενικὴν προσοχήν. Διὰ τοῦτο ὁ θιασάρχης ἐλογάριαζεν ὅτι θὰ κάμῃ πολὺ καλὰς δουλειὰς εἰς τὸ Πέρμον.

Καὶ ἀκριβῶς ἡ ἐμπορικὴ πανήγυρις τοῦ Πέρμου εὗρίσκετο εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς καὶ ἐπρόκειτο νὰ διαρκέσῃ ἀκόμῃ ὀλίγας ἡμέρας. Ἦσαν τῷ ὄντι ἐξησφαλισμένα καλὰ τινεὶ εἰσπράξεις· ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ χάνουν καιρὸν, διότι πρῶτα εἰς τὸ Πέρμον καὶ κατόπιν εἰς τὴν Νίσσαν, ἐπρόκειτο νὰ συναχθοῦν τὰ ἀναγκαιούτατα διὰ τὴν εἰς Γαλλίαν ἐπιστροφὴν χρημάτων. Ἀργότερα... εἶχε ὁ Θεός. — ὁ Θεὸς ὁ ὁποῖος πάντοτε ἕως τώρα ἐδείχθη ἐκτάκτως εὖνους καὶ φιλόφρωνος πρὸς τὴν οἰκογένειαν Κασκαμπέλ!

Διὰ τοῦτο τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐσηκώ-

Ἡ παράστασις ἀνηγέρθη διὰ τῆς ἐπομένης εἰδοποιήσεως, ἡ ὁποία εἶχε γραφῇ διὰ μεγάλων ρωσικῶν χαρακτήρων.
(Σελ. 377, στήλ. γ')

θησαν ὅλοι πρῶτ. Ὁ Γιάννης, ὁ Ἀλέκος, ὁ Μακρολέλεκας καὶ οἱ δύο ρῶσοι ναῦται ἠγωνίζοντο ποῖος νὰ δεῖξῃ μεγαλητέραν προθυμίαν καὶ δραστηριότητα, εἰς τὰς προετοιμασίας τῆς παραστάσεως. Ὁ κύριος Σέργιος ὁμῶς δὲν εἶχε ἐπιστρέψῃ, ὅπως εἶχε ὑποσχεθῇ, — πράγμα διὰ τὸ ὁποῖον ἐστενοχωρεῖτο ὁ Ὀρτικ, ἀλλ' ἐστενοχωρεῖτο καὶ ὁ Κασκαμπέλ...

Ἀπὸ τὸ πρῶτ ἡ παράστασις ἀνηγέρθη διὰ τῆς ἐπομένης εἰδοποιήσεως, ἡ ὁποία εἶχε γραφῇ διὰ μεγάλων ρωσικῶν χαρακτήρων, καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ κ. Σεργίου καὶ ἐτοιμοκολλήθη μετὰ ὅλην τὴν δυνατὴν πομπὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν ἐξώθεν τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας»:

Η ΜΙΚΡΑ ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ἡ μικρὰ Εἰρηνούλα θέλει νὰ γίνη καλὴ νοικοκυρά. Καὶ ἐπειδὴ ἤκουσεν ὅτι αἱ καλαὶ νοικοκυραὶ μαγειρεύουν μόναι των, θέλει καὶ αὐτὴ νὰ μαγειρεύσῃ.

Ἡ μητέρα τῆς λέγει ὅτι εἶνε πολὺ μικρὰ ἀκόμη διὰ τέτοιες δουλιές. Ἀλλὰ ἡ Εἰρηνούλα δὲν τ' ἀκούει αὐτὰ καὶ χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε εἰς κανένα καταβαίνει εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Ἐκεῖ παρεκάλεσε τὴν κυρὰ-Σταμάταν, τὴν μαγεύσαν, νὰ τῆς κάμῃ ὀλίγον τόπον εἰς τὴν φωτιὰν καὶ νὰ τῆς βάλῃ ἐπάνω μίαν χύτραν μὲ ὀλίγον νερόν.

Μέσα εἰς τὴν χύτραν ἡ Εἰρηνούλα ἔρριπεν ἀλεύρι, ὀλίγην ζάχαριν, ὀλίγα κουκουνάκια, ὀλίγην σταφίδαν, ὀλίγο λάδι καὶ ὀλίγα γαρύφαλα. Ἦθελε νὰ κάμῃ ἕνα εἶδος πουδίγγας, ὅπως διόλου τῆς φαντασίας τῆς· μίαν πουδίγγαν, ἡ ὅποια νὰ τρώγεται ἐν ἀνάγκῃ καὶ ὡς σούπα ἢ ὡς χαλβάς. Καὶ διὰ νὰ γίνη ἀκόμη καλλιτέρα, κατὰ τὴν ἰδέαν τῆς, ἔρριψε μέσα καὶ ὀλίγον μαϊδανόν, καὶ ἕνα κρομμυδάκι καὶ δύο τρεῖς μαριδες ποῦ ἔτυχε νὰ εὔρῃ καὶ ὀλίγον κιμῶν ἀπὸ τὸ βραστόν κρέας, ποῦ εἶχε μείνῃ ἀπὸ τὸ μεσημέρι, καὶ ὀλίγον πιπέρι καὶ πολὺ-πολὺ ἀλάτι. Κάποιος μοῦ εἶπε ὅτι ἔρριψε μέσα καὶ δύο-τρεῖς μαῦρες χάνδρες, ποῦ εἶχεν ἡ Εἰρηνούλα· ἀλλὰ αὐτὸ δὲν το πιστεύω...

Τελος πάντων ἀφ' οὗ ἔγεινεν (ἡ ἐνόμισεν ἡ Εἰρηνούλα ὅτι ἔγεινεν,) αὐτὸ τὸ πρωτότυπον φαγητόν, τὸ ἐκένωσεν ἀχνιστὸν καθὼς ἦτο μέσα εἰς ἕνα πιάτον, ἐπῆρε ἕνα πηροῦνι (διότι κατὰ τὴν ἰδέαν τῆς μὲ πηροῦνι ἔπρεπε νὰ το τρώγουν) καὶ ἐπαρουσιάσθη εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ὅπου ἦσαν μαζεμένοι ὅλοι οἱ συγγενεῖς τῆς.

— Νά το! ἔτοιμο! ἐφώναξεν, ὑψόνουσα τὸ πηροῦνι θριαμβευτικῶς. Καὶ ἔδωσεν εἰς ὅλους νὰ το δοκιμάσουν.

Ἐννοεῖται ὅτι κανεὶς δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ φάγῃ ἀπὸ τὴν περὶφημην ἐκεῖνην πουδίγγαν, ὅλοι ὁμως προσεποιήθησαν ὅτι τὴν δοκιμάζουν καὶ ὅτι μάλιστα τὴν εὐρίσκουν πολὺ τοῦ γούστου των. Τί θαυμάσιον φαγητόν!

Ἡ Εἰρηνούλα ἦτο κατευχαριστημένη.

— Πολὺ ὥραϊα τὸ ἔκαμες διὰ πρώτην φοράν, τῆς εἶπε τότε ἡ μητέρα τῆς. Ἐλπίζω ὅτι ἄλλην φοράν θὰ το κάμῃς ἀκόμη καλλίτερον καὶ μὲ τὸν καιρὸν θὰ γίνῃς καλὴ νοικοκυρούλα, ὅπως πρέπει νὰ εἶνε κάθε καλὸ καὶ φρόνιμο κορίτσι. Πρέπει ὁμως νὰ μάθῃς προπάντων ἀπὸ τί καὶ τί γίνεται τὸ κάθε φαγητόν, καὶ δι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἐρωτᾷς καὶ νὰ κούγῃς τοὺς μεγαλητέρους σου.

ΟΝΟΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΩΝΥΜΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 371)

Ἄν ἐξετάσωμεν τώρα τὰ παρ' ἡμῶν τοῖς Ἕλλησιν ἐν χρῇσει κύρια ὀνόματα, θὰ εὐρωμεν ὅτι ὑπάρχοντα εἰς τέσσαρας μεγάλας τάξεις. Α'.) εἰς τὰ Ἑλληνικά, ἀρχαῖα καὶ νεώτερα: Ἀγαμέμνων, Περικλῆς, Ὀμηρος, Τηλέμαχος, Κίμων, Κρίτων, Θεμιστοκλῆς, Δημήτριος, Θεόδωρος, Γεώργιος, Εὐτέρπη, Ἀθηνᾶ, Πηνελόπη, Ἀναστασία, Διονύσιος, Νικόλαος, Ἀργύρης, Χρυσῆ, Εὐανθὴ κτλ. κτλ. Ὁλ' αὐτὰ τὰ ὀνόματα (καὶ εἶνε τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν ἐν χρῇσει) εἶνε ἑλληνικά· ἔχουν δηλαδὴ ρίζαν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν καὶ εἴτε διτηρήθησαν ἐκ τῆς ἀρχαιότητος, εἴτε ἐσχηματίσθησαν κατόπι. (τὰ βυζαντινὰ π.χ.) εἴτε παρελήφθησαν ἐκ τῆς ἀρχαίας μυθολογίας καὶ ἱστορίας, εἴτε εἰσῆχθησαν νεωστὶ παρὰ ξένων, οἱ ὅποιοι τὰ ἐδανείσθησαν καὶ αὐτοὶ καὶ τὰ ἐσχημάτισαν ἐκ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης. Β'.) εἰς τὰ Λατινικά: Ἰούλιος, Αὐγουστος, Ἀντώνιος, Καῖσαρ, Μάξιμος, Κάμιλλος κτλ. Γ'.) εἰς τὰ Ἑβραϊκά, εἰσαχθέντα μετὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ: Ἀδάμ, Ἰωσήφ, Γαβριήλ, Μιχαήλ, Ἄννα, Μαρία, Ἰωάννης, Ἰωάννα, Ἐμμανουὴλ κτλ. (καὶ αὐτὰ ἀποτελοῦν μέγα πλῆθος.) Δ'.) εἰς τὰ ἐξ Εὐρώπης εἰσαχθέντα, τὰ κυρίως λεγόμενα «ξενικά»: Ἀλφρέδος, Κάρολος, Ροδόλφος, Ἐρμα, Θηρεσία, κτλ. — Ἀλλ' ἐκτὸς αὐτῶν ὑπάρχουν παρ' ἡμῶν καὶ ὀνόματα μὲ ρίζας ἀραβικάς, τουρκικάς, ἀλβανικάς καὶ ἄλλα τῶν ὁποίων εἶνε ἄγνωστος ἡ καταγωγὴ καὶ ἡ σημασία. Διότι ὅλα αὐτὰ τὰ ὀνόματα τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν δὲν εἶνε λέξεις κεναί· ἐκφράζουν, σημαίνουν κάτι. Δὲν εἶνε βεβαίως ἀνάγκη νὰ σὰς εἰπῶ τί σημαίνει Θεόδωρος ἢ Νικόλαος, ἢ Τηλέμαχος, ἢ Χαρίλαος. Ἀλλ' ὅλοι δὲν γνωρίζουν ὅτι τὸ «Αὐγουστος» σημαίνει «σεπτὸς», τὸ «Ἐμμανουὴλ» σημαίνει «ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν», τὸ «Ἐρνέστος» σημαίνει «σοβαρός», τὸ «Ἐῦα» σημαίνει «ζωὴ» καὶ καθεξῆς.

Ἀλλὰ πολὺ ἐκφραστικώτερα εἶνε τὰ ἐπώνυμα, τὰ ὅποια σημαίνουν τὸ ἐπάγγελμα ἢ ἄλλην τινὰ ιδιότητα τοῦ γενάρχου. Π.χ. Βαρελάς, Κρασάς, Ψαράς, Γιασεμολαδάς, Ἀνδρειωμένος, Καλλιγὰς (πεταλωτής), Ξένος, Ψυχογιός, Χατζῆς (προσκυνητής), Λογοθέτης (ἀξιωμα ἐκκλησιαστικόν) Σαμαράς, Παχὺς, Κοντός, Θαλασσινός, κτλ. κτλ.

Ἀλλὰ ἐπώνυμα σημαίνουν τὴν πατριδα τοῦ γενάρχου: Θεβαῖος, Σαντοριναῖος, Μυκωνίος, Ζακυνθινός, Πολίτης, καὶ πλῆθος τοιούτων.

Ἀλλὰ ἐπώνυμα εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς (εἴτε κύριον, εἴτε ἐπίθετον) μὲ

μίαν κατάληξιν πατρωνυμικὴν εἰς ἰδῆς, ἄδης, πούλος, οὔλους, π.χ. Κοσμίδης, Γεωργιάδης, Νικολόπουλος, Καμπούρογλους κτλ.

Ἄλλοτε ὡς ἐπώνυμον χρησιμεύει τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς (γενάρχου) κατὰ γενικὴν: Γεωργίου, Νικολάου, Διομήδους, Φωτίου. Ἄν δὲ ὁ γενάρχης ἦτο ἱερεὺς προστίθεται καὶ ἡ λέξις παπᾶ: Παπαγεωργίου, Παπανικολάου κτλ. Τὸ Παπαδόπουλος εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ συνηθέστερα ἐπώνυμα, σημαίνει δὲ υἱὸς ἱερέως. Ἀλλὰ ἐπώνυμα εἶνε σύνθετα ἀπὸ ἐν ἐπίθετον (μίαν ιδιότητα) καὶ ἀπὸ ἐν ὄνομα: Μαυρομιχάλης, Κοντοζῆμος, Χατζηνικολῆς, κτλ.

Τέλος θὰ παρατηρήσατε ὅτι ὡς ἐπιτοπλεῖστον εἰς π ο υ λ ο ς λήγουν τὰ ὀνόματα τῶν Πελοποννησίων, εἰς α τ ο ς τῶν Κεφαλληνῶν, εἰς α κ ο ς τῶν Μανιατῶν, εἰς α κ η ς τῶν Κρητῶν κτλ. χρησιμεύοντα πολλάκις εἰς ἐνδειξιν τῆς καταγωγῆς τοῦ φέροντος.

Τίτλους εὐγενείας οἱ Ἕλληνες δὲν ἔχουν. Πᾶς Ἕλλην εἶνε εὐγενὴς—ἀρκεῖ ὅτι εἶνε Ἕλλην. Ἐν τούτοις ὑπάρχουν καὶ παρ' ἡμῶν πολλὰ οἰκογένεια παλαιὰ καὶ ἐνδοξοί, αἱ ὅποια εἶχον ἄλλοτε τίτλους καὶ ἀξιώματα. Εἰς τὴν Ἐπτανήσον λόγου χάριν ὑπάρχουν οἰκογένεια κομήτων καὶ βαρῶνων τριακοσίων καὶ τετρακοσίων ἐτῶν, ἡγεμονικαὶ δὲ εἶνε αἱ οἰκογένεια Μάνου, Μουρούζη, Σούτσου, Μαυρομιχάλη, Μαυροκορδάτου, Ὑψηλάντου κτλ. Μολονότι οἱ διακριτικοὶ τίτλοι κατηργήθησαν πλέον παρ' ἡμῶν ἐπισήμως καὶ διακριτικὰ μετὰ τῶν Ἑλλήνων δὲν ὑπάρχει, ἐν τούτοις δὲν εἶνε μικρὰ εὐτυχία διὰ τοὺς ἀπογόνους τῶν οἰκογενειῶν τούτων, οἱ ὅποιοι ἐγεννήθησαν μὲ μέγαν καὶ ἐνδοξὸν ὄνομα. Ἀλλὰ καὶ οἱ φέροντες μικρὰ καὶ ἄσημα οἰκογενειακὰ ὀνόματα ἄς παρηγορηθοῦν. Ἡ ἀτομικὴ ἀξία βαρύνει περισσώτερον ἀπὸ τὴν εὐγένειαν τῆς καταγωγῆς. Ὁ ἄνθρωπος μόνος του δημιουργεῖ τὴν θέσιν του καὶ τὸ ὄνομά του. Ὁ Μέγας Ναπολέων, μολονότι κατήγετο ἀπὸ εὐγενῆ οἰκογένειαν, εἶπε μίαν φοράν: «Ἡ εὐγένεια τῆς οἰκογενείας μου ἀρχίζει ἀπὸ ἐμέ!» Τοῦτο ἔμπορὲν νὰ εἴπῃ πᾶς ἄνθρωπος, ὅταν διὰ τῶν ἰδίων του προτερημάτων τιμᾷ τὸ μικρὸν ἢ μέγαν ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἔτυχεν νὰ φέρῃ.

KIMON ALKIANE

ΣΠΕΥΓΕ ΒΡΑΔΕΩΣ

Ὅποιος διστάζει καὶ ἀναβάλλει καὶ ἀρχίζει σὺν τελειώνουν ἄλλοι, τοῦχουν κρεμάσθαι τὸ κουτάλι. Ὅποιος μὲ σκέψ' ἀποφασίσθαι καὶ ἐγκαίρως τὴ δουλειὰ του ἀρχίσθαι, ἐννιά ἔσται δέκα θὰ κερδίσθαι.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΝΝΟΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 373)

Ἡ τελευταία αὐτῇ συμφορὰ θὰ ἤρκει νὰ καταβάλῃ ἐντελῶς τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ὑπέφερε τόσα ἔως τώρα. Ἀλλ' ὁ Φίλιππος δὲν κατεβάλλετο. Ἡ ψυχικὴ δύναμις ὑπεστήριξε τὸ ἀσθενὲς ἐκεῖνο σῶμα. Ἐσκέπτετο ὅτι ἔπρεπε νὰ νικήσῃ, ὅτι ἔπρεπε πᾶσιν δυνάμει νὰ νικήσῃ τὴν ἀδυναμίαν του. Ἐὰν ἐπιπτεν εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου, θὰ τον μετέφερον χωρὶς ἄλλο εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ὅπου κατ' οὐδένα τρόπον ἤθελε νὰ ὑπάγῃ... Τί θὰ ἐγένοντο τότε; τί παῖδι; ποῖος θὰ τα ἐφρόντιζε καὶ θὰ τα ἐπεριποιεῖτο; Ναί, ἔπρεπε νὰ φανῇ γενναῖος καὶ ἰσχυρὸς! Ἄν τοῦλάχιστον τὸ κοιμητήριον τοῦ ἀγίου Ρόκου, ὅπου ἦτο θαμμένη ἡ θειὰ Ἀντωνία, δὲν ἦτο τόσῳ μακρὰν, ἡμποροῦσε νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ καὶ νὰ κοιμηθῇ ἡσυχος, ἔως νὰ γίνῃ καλλιτέρα. Ἐκεῖ δὲν θὰ τον ἐνοχλοῦσε κανεὶς... Ἀλλ' εἰς τὸ νοσοκομεῖον—ποτέ!

Ὅταν εὐρέθῃ «Δέα!.. Κελίνα!.. ἀνέκραγεν ὁ Φίλιππος». (Σελ. 382. Στῆλ. 6'). Ἐν ἀσφαλείᾳ—δηλαδὴ ἀρκετὰ μακρὰν τῆς Ἐκκλησίας, —ἐκάθησε διὰ νὰ ἀναπαυθῇ καὶ νὰ σκεφθῇ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ, κάτωθεν μιᾶς θύρας, ἡ ὅποια ἐσχημάτιζεν ἐν εἶδος περιστυλίου. Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ σκεφθῇ ὅλα ἐαυτοῦ, τὰ δένδρα τοῦ ἐφάνετο ὅτι εἰς αἱ οἰκίαι, τὰ δένδρα τοῦ ἐφάνετο ὅτι εἰς χόρευσαν... Ἡσθάνετο ἀκατανίκητον ἐπιθυμίαν νὰ κοιμηθῇ καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκλείοντο ἤδη χωρὶς νὰ θέλῃ, ὅταν ἔξαφνα ἤκουσε μίαν βραχνὴν φωνὴν νὰ τῷ λέγῃ:

— Σῆκω ἀπ' ἐκεῖ, παιδί μου· δὲν βλέπεις ποῦ μ' ἐμποδίζεις νὰ πλύνω τὴν πόρτα μου; Ἐσθῆκως τὰ μάτια ὁ Φίλιππος καὶ εἶδε μίαν μαύρην ὑπηρέτριαν, ἡ ὅποια ἐκράτει ἕνα κάδον μὲ νερόν καὶ μίαν σκούπαν, ἡ φωνὴ του, ἀσθενεστέρᾳ ὁλονέν, ἀλλὰ ἐτοιμαζομένη νὰ καθαρίσῃ τὴν εἰσόδον.

Ἐσθῆκως καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τοῦ ὡς ἐν ὀνείρῳ· τῷ ἐφάνετο ὅτι εἶχε διανύσῃ μίλλια ὀλόκληρα, ἀφ' οὗ εἶχεν ἀφήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν, ὅταν ἔξαφνα, πρὸς μεγάλην του ἐκπληξιν, εὐρέθη πάλιν ἐμπροσθεν τῆς ἐπαύλεως Δετράδα.

Αἱ ὑψηλαὶ δρύες, αἱ ὁποῖαι ἦσαν φυτευμέναι ἐδῶθεν καὶ ἐκεῖθεν τῆς θύρας, ἔρριπτον πυκνὴν σκιὰν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Εἶχε βρέξῃ τὴν νύκτα καὶ ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο γεμάτη ἀπὸ μίαν γλυκεῖαν εὐωδίαν. Ὅπως καὶ τὴν πρώτην φοράν,

ὁ Φίλιππος ἐπλησίασε τὸ κιγκλιδώμα καὶ ἐκύταξε μέσα εἰς τὸν κήπον. Ἡ ἀδυναμία του ἦτο τόσῳ μεγάλη ὥστε μόνον ἠδύνατο νὰ στέκεται ὀρθός. Ἐκάθησε λοιπὸν ἐκεῖ ἔξω καὶ ἐβλεπε. Πλῆθος πτηνὰ ἐπετερυγίζον ἀνάμεσα εἰς τοὺς κλάδους. Μεταξὺ αὐτῶν διέκρινεν ἕνα Καρδιναλίον καὶ ἕνα Σκώπτην. Ἐξαφνα ὁ τελευταῖος οὗτος διὰ φωνῆς διζυγοῦς, κρυσταλλίνης, ἐτόνισεν ἐν ἄσμα χαρᾶς καὶ θριαμβοῦ καὶ ἀνοίξας τὰς πτέρυγας, ἐξεπέταξεν... Ὁ Φίλιππος ἐνόμιζεν ὅτι ὠνειρεύετο. Ἦτο ἀρὰ γὰρ ὁ Σκώπτης του, ὁ παλαιὸς του φίλος; Δὲν ἤξευρε... ἀλλὰ πόσον ἤθελε νὰ τον ἀκολουθῇ εἰς τὸ ἄπειρον τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ, ὅπου ὑψοῦτο καὶ ἔθεν ἔφθανεν ἡ φωνὴ του, ἀσθενεστέρᾳ ὁλονέν, ἀλλὰ πάντοτε μελωδική!..

Πόσον ἦτο δροσερός καὶ σκιερός ὁ κήπος ! Τί ὠραῖα εὐωδία ἐξεχύνοντο ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἄνθη ! Πόσον ἔλαμπεν ἡ γλῶσση ἀπὸ τὴν δρόσον ! Κάθε φύλλον ἐφαίνετο ὡς ἀδαμαντοκόλλητον. Παράδεισος ἦτο ὁ κήπος ἐκεῖνος ! . . . Ὡ, ἄς τον ἄφριναν νὰ εἰσέλθῃ καὶ νὰ καθήσῃ ὀλίγον εἰς τὴν σκιάν τοῦ ἡγαπημένου του δένδρου . . . Τὸ ἔβλεπαν ἀπὸ μακρὰν, ἔβλεπεν ἀκόμη καὶ τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐπηγαίνοντο εἰς τὴν βεράνδαν τῆς οἰκίας. Ἐκεῖ μέσα εἰς ἀνθρώπους ὑψηλούς, μελανέμων, ἐδημάτιζεν ἐπάνω κάτω μὲ σοδαρότητα . . . Ποῖος νὰ ἦτο ;

Ἐνῶ ὁ Φίλιππος ἐκύτταζε πρὸς τὰ ἐκεῖ, εἶδεν ἑξαφνα νὰ προβάλῃ εἰς τὴν στοὰν μία λευκὴ καὶ ὠραιοτάτη μορφή . . . Ἦτο νεῖνις ; ἦτο ἄγγελος ; Δὲν θὰ ἦ δυνάτο νὰ ποικριθῇ . . . Μία μαύρη ἦλθεν εἰς προὔπαντήσιν τῆς καὶ τῇ προσέφερε μίαν ἀνοδομένην ἀπὸ λευκὰ ἄνθη μὲ ταινίας λευκάς. Ἡ νεῖνις τὴν ἔλαβε μὲ κίνημα γλυκὺ καὶ χάριεν· κατόπι μὲ ἥρεμον βῆμα κατῆλθε τὰς βαθμίδας τῆς βεράνδας, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὴν μαύρην καὶ ἀπὸ ἑνα μεγάλο σκύλον . . .

Ὅταν ἐφθασε πλησίον τοῦ σοδαροῦ κυρίου, ἐστάματῃ. Ἐκεῖνος τότε παρεμέρισε τὸν πέπλον, ὁ ὁποῖος ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπον τῆς νεάνιδος μὲ τὰ λευκά, καὶ τὴν ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον μὲ τρυφερότητα . . . Τότε ἡ μικρὰ πομπὴ διηυθύνθη πρὸς τὴν κιγκλιωτὴν θύραν. Ἡ νεῖνις ἐβάδιζεν ἐλαφρὰ ἐπὶ τῆς ἀμμοστρώτου δειροστοιχίας, συγκρατοῦσα μὲ προσοχὴν τὰς πτυχὰς τοῦ πέπλου τῆς, ἀπὸ φόβου μὴ τῆς τὸν ξεσχίσουν αἱ ἀκανθαὶ τῶν ροδωνιδῶν . . . Βεβαίως θνητὴ δὲν ἦτο ἡ κόρη ἐκείνη. Ἦτο πνεῦμα, μορφή ἄλλου κόσμου, ἄγγελος τοῦ Παραδείσου. Ὁ Φίλιππος τὴν ἔβλεπε μὲ ἐκστασιν, ἐνῶ ἐπροχώρει πρὸς αὐτὸν μὲ τὸν χιονόλευκον πέπλον τῆς καὶ μὲ τὸν στέφανον τῶν λευκῶν ρόδων, ὁ ὁποῖος ἐκόσμηε τὴν κεφαλὴν τῆς.

Ὡνειρεύετο τάχα ἡ μήπως ἦτο νεκρός ; Μήπως ἦτο ὀπτασίς τῆς αἰωνιότητος ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἔβλεπε ; Διότι δὲν ἦδυνάτο νὰ μνησθῇ : ἡ μορφή ἡ διαφανομένη ὑπὸ τὸν πέπλον, ἦτο ἡ μορφή τῆς Δέας μὲ τὸ γλυκὺ τῆς ἐκεῖνο καὶ συγχρόνως σοδαρόν μειδιάμα. Ἀλλὰ μήπως καὶ ἡ μαύρη, ἡ ὁποία τὴν συνάδευε δὲν ἦτο ἡ Κελίνα ; . . . Ὡ, βεβαίως, νὰ τὴν ! εἴνῃ ἡ Κελίνα . . . Μὰ πῶς ; εἶχον λοιπὸν ἀποθάνῃ καὶ αἱ δύο καὶ εἶχον μεταβῇ εἰς τὴν κατοικίαν τῶν μακάρων, εἰς τὸν Παράδεισον ; Ἀλλὰ νὰ καὶ ὁ Χόμος μαζί των, ὁ γηραιὸς καὶ πιστὸς Χόμος τῆς Δέας . . . Ὡ, ἄς ἦτο δυνατόν νὰ τὰς κάμῃ νὰ τον ἰδοῦν καὶ νὰ τον γνωρίσουν ! Ὡ, ἄς ἦτο δυνατόν νὰ τὰς ἐγγίσῃ καὶ νὰ εἴπῃ : Ἰδοὺ ἐγώ, εἶμαι ὁ Φίλιππος !

Καὶ ἀκούει τὸν τριγμὸν τῆς κλειδῆς . . .

ἡ κιγκλιωτὴ θύρα ἀνοίγει στενάζουσα, καὶ μία φωνὴ πνιγομένη ἀπὸ τὴν συγκίνησιν ἀνακράζει :

— Δέα ! Κελίνα !

Καὶ ἐξ ἀποστάσεως, ἡ ὁποία τῷ φαίνεται ἄπειρος, ἀκούει ὁ Φίλιππος αὐτὰς τὰς λέξεις, ὡς νὰ τῷ ἤρχοντο ἀπὸ τὸν οὐρανόν :

— Εἶνε ὁ Φίλιππος ! . . . ὁ Φίλιππος ! . . .

Ἐκτείνει πρὸς τὰ ἔμπρὸς τὰς ἀδυνατάς του χεῖρας . . . Τὸ κλονούμενον σῶμά του περιβάλλεται ἀμέσως ἀπὸ δύο ἰσχυροὺς βραχίονας καὶ ὁ Φίλιππος εὐρίσκεται μέσα εἰς μίαν θερμὴν καὶ εὐρωστον ἀγκάλην, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται πληρῆ ἀγάπης. Καὶ ἡ ἀγκάλη αὐτὴ τὸν σφίγγει δυνατὰ, ἐνῶ μία χεὶρ ἀπαλῇ λαμβάνει τὴν ἰδίαν του καὶ μία γλυκεῖα φωνὴ ἐπαναλαμβάνει :

— Εἶνε ὁ Φίλιππος ! . . . ὁ Φίλιππος ! . . .

Τότε αἰσθάνεται ὅτι μεταφέρεται — ποῦ καὶ αὐτὸς δὲν ἤξεύρει, — μέσα εἰς τὴν θερμὴν ἐκείνην καὶ φίλην ἀγκάλην, ἐνῶ τὸν ναυαγίζει ὁ ψίθυρος τῶν φύλλων καὶ τὸ ἄσμα τῶν πτηνῶν . . .

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΒΛΕΗΜΟΣΥΝΗ ΜΕΤΑ ΛΕΠΤΟΤΗΤΟΣ

Ἀναγνώσατε τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ὁ Βενιαμὴν Φραγκλῖνος (ὁ μέγας ἀμερικανὸς ἐπιστήμων, πολιτικὸς καὶ φιλόσοφος), ἔστειλε ποτὲ πρὸς δυστυχῇ, ἐπικαλεσθέντα τὴν συνδρομὴν του.

Ἐν ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα πράγματα εἶνε νὰ κάμῃ κανεὶς τὴν ἐλεημοσύνην μὲ τὸ ῥόπον, μὲ λεπτότητα. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι πτωχοί, ἀλλ' ἀξιόπρεπτοι, οἱ ὁποῖοι προσβάλλονται ὅταν τοὺς θεωρήσῃ κανεὶς ὡς κοινούς ἐπαίτας καὶ ἀποκροῦν τὴν δωρεάν, μολονότι ἔχουν μεγάλαν ἀνάγκην αὐτῆς. Πρὸς τοιοῦτους δυστυχεῖς ἀνθρώπους δὲν θὰ ἤξευρε κανεὶς μὲ ποῖον τρόπον θὰ ἡμποροῦσε νὰ φανῇ εὐεργετικὸς καὶ ἐλεήμων, χωρὶς νὰ πληγώσῃ τὴν φιλοτιμίαν των. Νὰ τοῖς χάρισῃ τὰ χρήματα ; Ὅθι ἦτο ἀπότομον καὶ προσβλητικόν.

Νὰ τοῖς τα δώσῃ ὡς δάνειον μὲ προσθεσίαν ὀρισμένην ; Ὅθι ἦτο σκληρόν. Νὰ τοῖς παραγγείλῃ ἐργασίαν καὶ νὰ τοῖς τὴν προπληρώσῃ ; Ἀλλὰ πολλὰκις ὁ ἔχων ἀνάγκην συνδρομῆς δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ κάμῃ καμμίαν ἐργασίαν, τῆς ὁποίας θὰ εἶχεν ἀνάγκην ὁ θέλων νὰ τον ἐλεήσῃ.

Ἰδοὺ λοιπὸν κατὰ ποῖον ἀξιοθαύμαστον τρόπον ὑπερέκκαμψεν ὅλους αὐτοὺς τοὺς σκοπέλους ἡ ἀγαθότης καὶ ἡ λεπτότης τοῦ μεγάλου Φραγκλῖνου :

Ἐἴλαβον τὴν ἀπὸ 15 τρέχοντος ἐπι-

στολήν σας, — ἔγραψε πρὸς τὸν προστατευόμενόν του, — μὲ τὸ ἐσώκλειστον ὑπόμνημα. Ἡ ἐξιστόρησις τῶν δεινῶν σας μὲ κατελύπησε. Σὰς στέλλω μετὰ τῆς παρούσης δέκα χρυσὰ εἰκοσάφραγκα. Δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ σας χάρισω αὐτὸ τὸ ποσόν· σὰς το δανείζω μόνον. Ὅταν θὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὴν πατρίδα σας, θὰ κατορθώσετε βεβαίως νὰ εὐρετε, χάρις εἰς τὴν ἀγαθὴν σας φήμην, καμμίαν ἐργασίαν, καὶ θὰ δυνηθῇτε μὲ τὸν καιρὸν νὰ πληρώσετε ὅλα σας τὰ χρεῖ. Τότε, ἂν συναντήσετε κανένα τίμιον ἄνθρωπον, εὐρισκόμενον εἰς τὴν οἰκονομικὴν στενοχωρίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεσθε σὲς σήμερον, λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μ' ἐξωφλήσετε, δανείζων πρὸς αὐτὸν τὸ ἴδιον ποσόν. Ἀλλὰ συγχρόνως συστήσατέ του νὰ σας ἐξοφλήσῃ καὶ αὐτὸς κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ὅταν θὰ τοῦ το ἐπιτρέψουν τὰ μέσα του καὶ ὅταν θὰ τοῦ παρουσιασθῇ ἡ εὐκαιρία. Ἐλπίζω οὕτω ὅτι τὰ δέκα μου εἰκοσάφραγκα θὰ περάσουν ἀπὸ πολλὰς χεῖρας, πρὶν συναντήσουν κανένα κατεργάρην, ὁ ὁποῖος θὰ λάβῃ τὴν ἀνάδειαν νὰ ναυαγίσῃ τὴν πορείαν των . . .

Ἰδοὺ τὸ μικρὸν στρατήγημα, διὰ τοῦ ὁποίου θέλω νὰ κάμω κάποιον καλὸν μὲ ὀλίγα χρήματα. Δὲν εἶμαι τόσο πολὺ πλούσιος, ὥστε νὰ ἐξοδεύω πολλὰ δι' ἀγαθοεργίας. Πρέπει λοιπὸν νὰ μεταχειρίζομαι ὀλίγην πονηρίαν καὶ νὰ ἐπωφελοῦμαι ὅσον ἡμπορῶ περισσότερον ἀπὸ τὸ ἐλάχιστον, τὸ ὁποῖον διαθέτω. Εὖχομαι ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τῶν σχεδίων σας καὶ τῆς μελλούσης ὑμῶν εὐημερίας.

Β. ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ.

ΑΛΩΠΟΥ ΚΑΙ ΠΑΠΙΑ

Δὲν εἰξεύρω, πῶς καὶ ποῦ, Πιάστῃκε μὴν ἀλωποῦ
Καὶ τὴν πῆγαν μὲ χαρὰ
Σὲ κλουβὶ ἔστην ἀγορά.
Ἐκεῖ πάπια τὴν ματιάζει
Κι' ἀρχινᾷ νὰ τὴν πειράζῃ :

«Δέ μου λές, Κύρ' Ἀλωποῦ,
»Πῶς ἐπιάσθῃκες καὶ ποῦ ;
»Κ' εἶσαι τώρα σὰν βουδι,
»Πονηρά, μέσ' ἔς τὸ κλουβὶ ;
»Ἐλα τρέξε νὰ με πιάσῃς,
»Νὰ με φᾶς καὶ νὰ χορτάσῃς.»

Καὶ ἡ πάπια πηδηχτά,
Χόρευε, τρά, τὰ, τὰ, τὰ !
Τότ' ἡ ἀλωποῦ ἔς αὐτὰ
Μὲ πικρίαν ἀπαντᾷ :

— «Δέν με βρίζεις σὺ, καλὴ μου,
»Μὲ ὑβρίζει τὸ κλουβὶ μου.»

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Η ΜΥΤΗ ΤΑΣ ΜΑΡΙΑΣ

Εἶνε μικρὴ, πολὺ μικρὴ μυτίτσα, — μόλις πέντε ἐτῶν.

Ὀλίγον ὑπερήφανη μυτίτσα, — ἀλλ' αὐθάδης διόλου.

Μία μυτίτσα πολὺ εὐθυμῇ, ἡ ὁποία συχνότατα ζαρώνει χαριτωμένα διὰ νὰ γελάσῃ μαζί μὲ τὸν καλὸν τῆς φίλον : τὸ ροδόχρουν στοματάκι.

Ἀγαπᾷ τὴν καθαριότητα καὶ τὴν τάξιν αὐτὴ ἡ μυτίτσα· δι' αὐτὸ ἔχει μεγάλες φιλίες μὲ τὸ μανδύλι καὶ μεγάλην ἀποστροφὴν πρὸς τὰ δάκτυλα.

Εἶνε πολὺ εὐαίσθητη μυτίτσα, πάντοτε ἐτοιμὴ νὰ συγκινηθῇ μαζί μὲ τὰ μαῦρα ματάκια, τοὺς ἀγαπητοὺς τῆς φίλους, διὰ κάθε δυστυχίαν, — εἴτε προβάτου που ἔχασε τὴν μητέρα του, εἴτε πτηνοῦ που ἔχασε τὰ μικρά του.

Ἀλλὰ — καὶ ποῦ δὲν ὑπάρχει ἄλλῃ ;

Εἶνε καὶ λαίμαργη μύτη, ποῦ ἀγαπᾷ νὰ χώνεται μέσα εἰς τὰ κύπελλα τοῦ γάλακτος (μὲ πολὺν — πολὺν ζάχαριν) καὶ μέσα εἰς τὰ μεγάλα δοχεῖα τοῦ γλυκοῦ, καὶ ποῦ μορφαίνει πολὺ περιφρονητικῶς, πρὸς τὰ φαγητά, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε τῆς ὀρέξεώς της.

Εἶνε καὶ περίεργη μύτη, ἡ ὁποία χώνεται εὐχαρίστως εἰς ὑποθέσεις που δὲν τὴν ἐνδιαφέρουν,

Εἶνε μύτη πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν τῆς, ἡ ὁποία ὑφύεται μὲ ἔπαρσιν ὅταν τῆς κάμουν ἐπαίνους καὶ χαμηλόνει μὲ πείσμα, ὑπερβολικὰ εὐαίσθητος καὶ εἰς τὴν παραμικρὰν ἐπίπληξιν ἢ μομφήν.

Εὐτυχῶς, ἐπειδὴ μ' ὅλ' αὐτὰ εἶνε καλὴ, πολὺ καλὴ μυτίτσα, κάμνει ὅτι ἡμπορεῖ διὰ νὰ διορθώσῃ τὰ ἐλαττώματά της.

Καὶ ἂν κρίνῃ κανεὶς δικαίως, δὲν εἴμπορεῖ βέβαια νὰ παιτήσῃ περισσότερα πράγματα, ἀπὸ μίαν μυτίτσαν πέντε ἐτῶν. Ἐγὼ γνωρίζω μύτες πολὺ μεγαλύτερες, ποῦ ἔχουν καὶ μυστᾶκια ἀκόμη καὶ ὅμως δὲν ἔχουν τὴν φιλοτιμίαν που ἔχει ἡ μυτίτσα τῆς Μαρίας.

—

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Καλέ, μαμμά, ἔλεγε μίαν ἡμέραν ὁ μικρὸς Νίκος· αὐτὴ ἡ Σταυρούλα δὲν ἔξερε τί κάνει.

— Γιατί, παιδί μου ;
— Νά, ἀλατίζει καὶ ψάρια που μόλις τώρα τα ἔβγαλαν ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Τιχ-Τάκ

*

Ἡ διδασκάλισσα πρὸς τὴν μικρὰν Μαρίαν.
— Λοιπὸν, ἐννέα ἐπὶ ἐννέα τριάντα ἔξ ! Γράψε το εἰς τὸν νοῦν σου νὰ μὴ το ξεχάσῃς.

Καὶ ἡ μικρὰ ἀφηρημένη πίνει τὸν κονδυλοφόρον καὶ λέγει :

— Μά... δὲν γράφεται, κυρία !

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Γενναίας· Ἐλληνίδος

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

— Εἰς οὐδένα ἀνεξαιρέτως θὰ στείλωμεν τὴν Διάπλαιν τοῦ 1897, ἐὰν δὲν πληρώσῃ ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν του.

— Παρακαλοῦνται οἱ συνδρομηταὶ μας νὰ νενώσουν ἐντὸς τοῦ Δεκεμβρίου τὴν συνδρομὴν των, ἐπιστρέφοντες συμπληρωμένον τὸ προαποσταλὲν Δελτίον Ἐγγραφῆς μετὰ τοῦ ἀντιτίμου.

— Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδοτὴν τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων, ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα.

— Οἱ ἐν Ρουμανίᾳ συνδρομηταί, ἂν δυσκολεύονται νὰ στείλουν ἀπ' εὐθείας τὰ χρήματα, μὴ ὑπαρχούσης ταχυδρομικῆς συμβάσεως, δύνανται νὰ πληρώσουν τὴν συνδρομὴν των πρὸς τοὺς ἐν Βουκουρεστίῳ Τραπεζίτας κ.κ. Ἀδελφούς Χάιτα, ἀντιπροσώπους τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

— Πάντες οἱ συνδρομηταί, παλαιοὶ καὶ νέοι, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ 1897 θὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας τὸ πολὺ μέχρι τῆς 1ης προσεχοῦς Ἰανουαρίου, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν Δώρων τῆς «Διαπλάσεως».

— Τὰ Δῶρα τῆς «Διαπλάσεως», διάφορα ἀντικείμενα χρήσιμα καὶ βιβλία, ἀξίας ἐν ὅλῳ δραχμῶν 700, θὰ διανεμηθῶν διὰ κλήρου εἰς 100 συνδρομητάς. Λεπτομερεῖας περὶ τῶν Δώρων ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ 47ον φυλλάδιον.

— Μὴ λησιμονήτε καὶ τὸ ἔσπαθωμα. Ἐντὸς ὀλίγου οἱ καλλίτεροί μας φίλοι θὰ λάβουν ἀγγελίας τῆς Διαπλάσεως, θὰ δείξουν δὲ πόσον τὴν ἀγαποῦν ἐνεργούντες ὑπὲρ τῆς ἐγγραφῆς νέων συνδρομητῶν διὰ τὸ 1897.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Χαίρετε, παιδιά μου. Τὸ προσεχὲς φυλλάδιον θὰ εἴναι δυπλόγη καὶ θὰ περιέχῃ ταποτελέσματα τῆς Γ' Κυριακῆς.

Πρώτη — πρώτη ἡ Μαρτίδα τοῦ Φαλήρου μ' ἐρωτᾷ διὰ τὴν παιδικὴν συναναστροφὴν, διὰ τὴν «Μεγάλην Κυριακὴν» τῆς «Διαπλάσεως». — Πρέπει νὰ δηλώσῃς πρὸς τὸν κ. Συρμόπουλον μικρὰ μου φίλη, ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ παρευρεθῇς μὲ τὴν πατέρα σου καὶ μὲ τὸν μικρότερόν σου ἀδελφόν. Τὰ χρήματα διὰ τὸ εἰσιτήριο δὲν θὰ τα στείλῃς τώρα. Ἀπλὴν δηλώσω μόνον ὅτι κάμῃς καὶ τίποτε ἄλλο. Ἀργότερα, ὅτε ἀποφασισθῶν καὶ θὰ ὀρίσθω πλεον τὰ τῆς ἐορτῆς, τότε θὰ ἐκδοθῶν τὰ εἰσιτήρια καὶ θὰ σταλοῦν μόνον πρὸς ὅσους ἐδήλωσαν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν μέρος. Ἐν τούτοις ἡ ἰδέα τῆς ἐορτῆς ἔγινε ἐνθουσιωδῶς δεκτὴ. Λεπτομερεῖας θὰ ἰδῇτε εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Ὁ δὲ Στέφανος Κόττινος μ' ἐρωτᾷ (καὶ πολὺ δικαίως), ἂν οἱ κ.κ. Συρμόπουλος, Πάλλης καὶ Καββαδίας εἶνε ἐκ τῶν στενῶν μου φίλων, ἔξ φαίνονται πάντοτε εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς. Ναι, φίλε μου· καὶ οἱ τρεῖς εἶνε ἐκ τῶν τακτικωτέρων. Ἄν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ εἴπω τὰ ψευδώνυμά των, θὰ ἔβλεπε πόσον γνωστοὶ καὶ ἀγαπητοὶ εἶνε εἰς ὅλους τοὺς μικροὺς μου φίλους.

Ὅχι, Πέτρα Σκανδάλου, ἂν ἐνεγράφῃς συνδρομήν σου διὰ τὸν Μάρτιον, δὲν ἔπεται ὅτι ἡ συνδρομὴ σου λήγει τέλος Φεβρουαρίου, διότι ἐξήτησες καὶ ἔλαβες τὰ φυλλάδια ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου. Ὡστε ἡ συνδρομὴ σου λήγει τὴν 31 Δεκεμβρίου — καὶ φρόντισε...

Πολλὴν ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμεν, Ἐλληνίδς Καλλιτέχνης, ἡ ἐπισκεψὶς σου εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Κλονύ. Ὁραϊστάτα περιγράφεις ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀρχαῖα καὶ μεγαλοπρεπῆ πράγματα που εἶδες. Ἡ δὲ ζωγραφικὴ πὺς πηγαίνει ; Ζωγραφίζεις ἐκ τοῦ φυσικοῦ ;

Μικρὰν Μάγισσαν θὰ σε λέγω τώρα, καλὴ μου φίλη, ἀπ' οὗ κάποιος ἐκ τῶν συνδρομητῶν μου ἔμαθε τὸ πρῶτον ψευδώνυμόν σου καὶ σ' ἔκαμε γνωστήν. Λοιπὸν, σοῦ ἀρέσει ἡ ἐκλογὴ μου ;

Ὡ, βέβαια, ἡ καταστροφή εἰς τὰς Ἀθήνας, σχετικῶς μὲ τὴν φοβερὰν καταστροφὴν τοῦ Πειραιῶς, ἦτο μικρά, Ὀλύμπιε Ζεῦ. Ναι, ἐπρόμαξα καὶ ἐγὼ ἐκείνην τὴν ἡμέραν, διότι ἐπλημύρηνεν ὁ δρόμος τόσο πολὺ, ὥστε ἀπὸ στιγμῆς εἰς τὴν στιγμὴν τὸ νερόν ἐκινδύνευε νὰ εἰσρεύσῃ εἰς τὰ ὑπόγεια μας. Εὐτυχῶς εἰς γενναίους ἄνθρωπος ἐχάθη εἰς τὰ νερά καὶ ἤνοιξεν ὁλωσδιόλου τὰ στόματα τῶν ὀχετῶν καὶ οὕτω τὸ κακὸν ἀπεσοβήθη.

Μὰ τί φοβερὸς αὐτὸς ὁ Τζι-Τζι-Μποῦμ-Μποῦμ ! Μὰ τί φοβερός εἰς τὸ νὰνακαλύπτῃ τὰ ψευδώνυμα ! Φρίξον ἦλεις !

Ἡ Ναυτοπούλα πηγαίνει εἰς τὸ Ὁδεῖον καὶ μου γράφει : «Τούτο, φιλότατη Διαπλάσις, εἰς σέ το χρεωστῶ. Εἶχεν αποφασισθῇ τὸ καλοκαίρι νὰ κάμνω μαθήματα μὲ τὸν ἀρχαῖόν μου Διδάσκαλον, ἀλλ' ὅτε ἀνέγνωσα εἰς τοὺς γονεῖς μου τὴν περὶ Ὁδεῖου ἐπιστολήν τοῦ κ. Φαίδωνος, τοὺς ἐκλόμισα ὀλίγον, κατόπι μὲ τὴν ρητορικὴν μου τοὺς ἐκατάφερα νὰ με ἀφήσουν νὰ πηγαίνω καὶ τώρα εἶμαι κατενθουσιωμένη.» Κ' ἐγὼ χαίρω πολὺ δι' αὐτὸ, Ναυτοπούλα μου.

Ἀνεκτίμητος αὐτὴ ἡ Βασιλίτσα τῶν Μελισσῶν ! Μὲ τὴν εὐχλωτίαν τῆς ἐνθουσιάζει

